

TEZAU LITURGIC
29 FEBRUARIE

SLUJBA
SF. CUVIOS
IOAN CASIAN

ATENA, 2020

29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ ΚΑΣΣΙΑΝΟΣ ΟΣΙΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τὸ· *Μακάριος ἀνὴρ*. Εἰς τό, *Κύριε ἐκέκραξα*, ἰσιῶμεν στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος β'. Ἄγγελος μὲν τὸ χαῖρε

Ἀγγελικῶς βιώσας, ἐπὶ γῆς θεόφρον Μακάριε, χοροῖς τῶν ἀσωμάτων ἠρίθμησαι· σταυρὸν γὰρ ἐπὶ ὤμων σου ἀράμενος Ὅσιε, τῷ τῶν ὄλων Θεῷ ἠκολούθησας, καὶ πάθη ψυχοφθόρα, ἐγκρατείας πόνοις θανατώσας, τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, καὶ σκεῦος καθαρὸν ἐχρημάτισας· Διὸ βοῶμέν σοι· Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τῶν εὐφημούντων σε.

Νηστείαις ἀγρυπνίαις, τῷ Θεῷ ἀεὶ προσκολλώμενος, ἀπάσης ἡδονῆς ὑψηλότερος μακάριε ἐδείχθης, καὶ καλαῖς ἀναβάσεσιν, ἀπαύστως φωτιζόμενος, ἔβλυσας διδασκαλίας ρεῖθρα, τῶν πιστῶν ἀρδεύοντα καρδίας, καὶ γνῶσιν ἐκτιθέντα, Κασσιανὲ θεόφρον σωτήριον· Διὸ βοῶμέν σοι· Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τῶν εὐφημούντων σε.

Ἄνωθεν φωτισθεῖσα, ἡ σοφὴ σου Πάτερ διάνοια, διδασκαλίας φέγγος ἀπήστραψε, δι' οὗ φωταγωγεῖται Μοναζόντων τὸ σύστημα, τῶν παθῶν τῆς ἀκλύος λυτρούμενον· διὸ καὶ ἐορτάζει τὴν ἁγίαν πάντοτε

μνήμην σου, τὸν Κύριον τῆς δόξης δοξάζον, τὸν ἀεὶ σε δοξάσαντα, ἀγωνισάμενον, καὶ νικήσαντα τὸν ὄφιν τὸν πολυμήχανον.

Ἔτερα. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Κασσιανοῦ νῦν τὴν μνήμην δεῦτε τιμήσωμεν, τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, οἱ πολλὴν ἐκ τῶν λόγων, ὠφέλειαν τρυγῶντες, διηνεκῶς, τῶν αὐτοῦ· καὶ γὰρ βρύουσι, χάριν πλουσίαν τοῦ πνεύματος ἐκ πηγῶν, καὶ ἀρδεύουσι τὰ πέρατα.

Σὺ τοὺς θορύβους ἐκκλίνων Πάτερ ἀνέδραμες, εἰς ἀρετῶν τὸ ὄρος, καὶ μονάσας ὁσίως, διέπρεψας ἐν τούτῳ, ἐκ πρακτικῆς, θεωρίαν κτησάμενος, καὶ ποδηγεῖς τοὺς ἀνθρώπους Κασσιανέ, τοῖς ἐνθέοις σου διδάγμασι.

Τὰ τῆς κακίας αἰτίας παραδειγματίσας, ὀκτῶ κεφαλαιώδεις, συγγραψάμενος λόγους, ἐν οἷς καὶ στηλιτεύεις, Πάτερ σοφέ, τῶν παθῶν τὰ κυήματα, ἀφ' ὧν ῥυσθῆναι δυσώπησον καὶ ἡμᾶς, τοὺς ἐκ πόθου εὐφημοῦντάς σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐφραίνου Αἴγυπτος ἀνθήσασα, τοιοῦτον πολιοῦχον, τὸν ἐν μακαρίοις Κασσιανόν. Οὗτος γὰρ τῇ σοφίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καταγλαῖσθεις, πᾶσαν ἄσκησιν, τῇ ἐναρέτῳ πολιτεία αὐτοῦ ὑπερηκόντισεν. Αὐτὸν καὶ ἡμεῖς μεσίτην προσάγοντες, αἰτοῦμεν δυσωπεῖν τῷ Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

*Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Ἀναγνώσματα.*

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'.7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἐρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ε' 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ

αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σοφῶς κατενόησας, τὴν τῶν ρεόντων ἀπάτην, Πάτερ παναοίδιμε, καὶ τοὺς ταύτης χρήζοντας, διεκώλυες, μηδαμῶς μένουσαν, μετὰ τὴν ἔξοδον, τὴν ἐντεῦθεν πρὸς τὸν Κύριον, ὑποδεικνὺς αὐτοῖς, ταύτην τὴν ῥοώδη καὶ πρόσκαιρον, ζωὴν τε καὶ κατάστασιν· ὅθεν τῆς κρείττονος γέγονας, πρὸς ἣν ἀπευθύνων, ἀγχίνους

ὡς κριτῆς τε καὶ σοφός, βίον καὶ πρᾶξιν Κασσιανέ, Χριστῷ εὐηρέστησας.

Στ.: Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Σταυρὸν ἐκ νεότητος, ἀναλαβὼν καὶ τὴν τρίβον, Πάτερ τὴν ἐπίπονον, καὶ στενὴν διώδευσας, ἐμμελέστατα, τῇ σεπτῇ μάλιστα, πειθαρχῶν ἔνδοξε, διατάξει τοῦ καλέσαντος· διὸ κατάλληλον, εὗρες τῶν καμάτων τὴν ἔκβασιν, καὶ ἄξιον τὸ ἔπαθλον, τὴν ἐν οὐρανοῖς Βασιλείαν, Χριστοῦ καὶ τὴν πάντων, Ἁγίων ἐν φωτὶ Κασσιανέ· μεθ' ὧν ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Θαύματος ὑπόθεσις, ἅπασιν ἦσθα θεόφρον, μετὰ καὶ τοῦ σώματος, ἐπὶ γῆς τὸ πρότερον, καθορώμενος, σιωπῶν Ὅσιε, καὶ λαλῶν ἔπειτα, καὶ τοῖς λόγοις καὶ τοῖς πράγμασι· μέτριος πρᾶξος γάρ, ὤφθης καὶ ἡδὺς καὶ μειλίχιος, καὶ ἄγαν εὐπροσήγορος, καὶ προφητικὸς καὶ ἀπλούστατος, πολλῶ δὲ νῦν πλέον, ἠνίκα πρὸς Θεὸν ἀναδραμῶν, ἐθαυμαστώθης καὶ ἔλαβες, χάριν τῶν ἰάσεων.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἐμφρόνως τῶν ὀκληρῶν τοῦ βίου ἐπαναστάς, Κασσιανέ αἰοίδιμε, φιλησυχία τὴν ἔρημον κατέλαβες, καὶ δι' αὐτῆς πρὸς Θεὸν πρακτικῶς ἀναγόμενος, τῷ κόσμῳ ἔλλαμψας φωστήρ, καὶ ῥήματα ζωῆς τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγασας. Διὸ μὴ παύση ἐν ταῖς εὐχαῖς

σου στηρίζων ἡμᾶς, ἐκ βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου
ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, Ὅσιε Πάτερ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ
Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ
ἐνδυσάμενος, τῆς πρῶην κατάρτας, τὸν Ἄδὰμ
ἠλευθέρωσε· διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε
καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ
Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ
σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῆς σοφίας τὸν λόγον Πάτερ τοῖς ἔργοις σου,
ἀσκητικῶς γεωργήσας ὡς οἰκονόμος πιστός, ἀρετῶν
μυσταγωγεῖς τὰ κατορθώματα, σὺ γὰρ πράξας
εὐσεβῶς, ἐκδιδάσκεις ἀκριβῶς, Κασσιανὲ θεοφόρε,
καὶ τῷ Σωτήρι πρεσβεύεις, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίου

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος, χαῖρε τεῖχος καὶ
σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ, χαῖρε ἀχείμαστε
λιμὴν καὶ Ἀπειρόγαμε, ἢ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν
Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης,
ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν
Τόκον σου.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

*Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,
Κάθισμα. Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.*

Βοῶ Σοι τῷ Κυρίῳ μου, λόγου χάριν ἐμπνεῦσαί μοι,
εὐφημῆσαι, σοῦ τὸν Ὅσιον καλῶς, τὸν βίον ἠνυκότα·
καὶ μετὰ τῶν Ἀγγέλων, νῦν μεγαλύνει Σου τὸ ὄνομα.

Δόξα... καὶ νῦν ... Θεοτοκίου

Μεγίστων δωρημάτων ἡμῖν, ὁ τόκος ὁ ἀλόχευτος,
τῆς Παρθένου, πᾶσι γέγονε σαφῶς· Θεὸς γὰρ τὴν
φθαρεῖσαν, καινίζει πάλιν φύσιν, καὶ ἀναπλάττει τὸ
ἀνθρώπινον.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὅμοιον.

Ἀσκήσεως τὸ πέλαγος, ἀβρόχως διεπέρασας, καὶ
λιμένι, προσωρμίσθης τοῦ Θεοῦ· Αὐτῷ καθικετεύω,
ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύση, Κασσιανὲ μακαριώτατε.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίου

Μεγάλων χαρισμάτων ἀγνή, Παρθένε Θεομήτορ
σεμνή, ἠξιώθης, ὅτι ἔτεκες σαρκί, τὸν ἕνα τῆς
Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ὅμοιον.

Ῥημάτων ἠδυέπεια, τῆς σοφῆς διανοίας σου,
ἰλαρύνει, μοναζόντων τὴν πληθύν, ἄνωθεν
φωτισθεῖσα, τοῦ πνεύματος τῆ αἴγλη, καταφωτίζει καὶ
ἡμῶν τὰς ψυχάς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίου.

Ὁρῶσά σε ἢ Πάναγνος, ἐν ζύλω καθηλούμενον,
ἀνεβόα· ὦ Υἱέ μου καὶ Θεέ, τί τὸ παράδοξόν σου, καὶ
ἄκουσμα τὸ ξένον, ὃ ὑπομένεις διὰ οἶκτον πολύν;

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: *Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις
Αὐτοῦ.*

Στ.: *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου
Αὐτοῦ.*

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν.

Δόξα: Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Ἐμφρόνως τῶν ὀκληρῶν τοῦ βίου ἐπαναστάς,
Κασσιανὲ αἰίδιμε, φιλησυχία τὴν ἔρημον κατέλαβες,
καὶ δι' αὐτῆς πρὸς Θεὸν πρακτικῶς ἀναγόμενος, τῷ
κόσμῳ ἔλλαμψας φωστήρ, καὶ ῥήματα ζωῆς τοῖς
ἀνθρώποις ἐπήγασας. Διὸ μὴ παύση ἐν ταῖς εὐχαῖς
σου στηρίζων ἡμᾶς, ἐκ βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου
ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, Ὅσιε Πάτερ.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ, οὗ ἢ
Ἀκροστιχίς: *Σοὶ Κασσιανὲ τὴν δε τὴν ᾠδὴν
πλέκω. Ἰωσήφ.*

*ᾠδὴ α' Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμὸς Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ
Στεφανώσας θείαις ἀρεταῖς, Ὅσιε τὸν βίον σου,
Κασσιανὲ πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησας, παρ' οὗ ἡμῖν*

αἴτησαι, ἀπολύτρωσιν τῶν πταισμάτων δεόμεθα, τοῖς ἐπιτελοῦσι, πίστει τὴν ἁγίαν σου μετάστασιν.

Ὁλοτρόπῳ νεύσει πρὸς Θεόν, πάντων Ἀξιάγαστε, τῶν ἐμπαθῶν νοημάτων ἐξένευσας, καὶ φῶς ἐχρημάτισας, ταῖς μεθέξει ταῖς ἀύλοις θεούμενος· ὄθεν σε τιμῶμεν, καὶ πανηγυρίζομεν τὴν μνήμην σου.

Ἰατρὸς γεγένησαι ψυχῶν, θείοις σου διδάγμασι, Κασσιανὲ ρυθμίζων τὰ φρονήματα, Μοναστῶν ἐν χάριτι, καὶ τὴν φέρουσαν πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἄριστα δεικνύων, τρίβον θεοφόρε παμμακάριστε.

Θεοτοκίου

Κυοφόρον ἄνανδρον Ἀγνήν, πάντες σε γινώσκομεν· τὸν γὰρ Θεὸν σάρκα θνητὴν ἐνδυσάμενον, ὑπὲρ νοῦν ἐγέννησας, τὸν φαιδρύναντα τῶν Ὁσίων τὸν σύλλογον· Ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, πίστει μεγαλύνοντες τὸν τόκον σου.

Ῥδὴ γ' Ὁ Εἰρημὸς Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος

Ἀστέρα ἐν τῷ ὕψει σε, Ἐκκλησίας λάμποντα, ὁ φωτισμὸς ἀνέδειξε, τῶν ἐν σκότει Χριστὸς πανεύφημε, ἀσκητῶν ὠραιότης Πάτερ πάνσοφε

Σταυρῷ τὸν ὀμιλήσαντα, καὶ τὸν κόσμον σώσαντα, Κασσιανὲ μιμούμενος, ἐσταυρώθης κόσμῳ καὶ πάθεσι, πανουργίας δαιμόνων τροπώσάμενος.

Σοφίας πληρωθεῖσά σου, ἡ καρδία Πάνσοφε, διδασκαλίας ἄβυσσον, ἐν Ἁγίῳ ἔβλυσε Πνεύματι, Μοναστῶν τὰς ἀγέλας καταρδεύουσα.

Θεοτοκίου

Ίατρευσον Πανάμωμε, τὴν ψυχὴν μου δέομαι,
ἐξασθενοῦσαν πάθεσι, καὶ παντοίαις ἐπαναστάσεσι,
τῶν κακίστων δαιμόνων μεσιτείαις σου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τοῦ Χριστοῦ τῆ ἀγάπῃ Πάτερ τρωθεὶς, κοσμικὴν
ἐβδελύξω πᾶσαν στοργὴν, καὶ ἄρας ἐπ' ὤμων σου, τὸν
σταυρὸν ἠκολούθησας, δι' ἀρετῆς ἀπάσης αὐτῷ
πανσεβάσμιε· ὅθεν συνελθόντες, τὴν σεβάσμιον
μνήμην, τὴν σὴν ἐορτάζομεν, μοναζόντων τὸ
καύχημα, Κασσιανὲ ἀξιάγαστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἐτερον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ἵστωθεὶς σὺ τῷ Θεῷ ἀνετέθης, καὶ λαμπρυνθεὶς σὺ
τῶν καλῶν ταῖς ἰδέαις, Κασσιανὲ ὡς ἥλιος
ἀπήστραψας, φέγγει τῶν ἐνθέων σου διδαχῶν τὰς
καρδίας, πάντων τῶν τιμώντων σε, ἀενάως φωτίζων,
ἀλλ' ἐκτενῶς ἰκέτευε Χριστόν, ὑπὲρ τῶν πόθῳ, θερμῶς
εὐφημούντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Τῆ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ
καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κρᾶζοντες
ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν
σπλαγχνισθεῖσα σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους
παισμάτων, μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ
γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

ᾠδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου

Ἀγῶσί σου, τῆς σαρκὸς ὑποτάξας σκιρτήματα, τῷ πνεύματι Ὅσιε, ταῖς ἱεραῖς νοουθεσίαις σου, πάσας ἀπεγύμνωσας, τὰς πανουργίας τοῦ πλάνου καὶ τὰ ἔνεδρα.

Νεκρούμενος, ἐκουσίως τῷ κόσμῳ τὴν μέλλουσαν, ζωὴν κληῖρον εἴληφας, Κασσιανὲ παναοίδιμε νόμους συνεγράψω δέ, εἰς Μοναστῶν ὁδηγίαν καὶ τελείωσιν.

Ἐνώκησε, τῇ ψυχῇ σου ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, καὶ πάντων ἀνώτερον, τῶν τῆς σαρκὸς φρονημάτων σε, ἔδειξε Πανόλβιε, καὶ τῶν τοῦ πλάνου παγίδων ἐμφανέστατα.

Θεοτοκίου

Τὸν ἄχρονον, ὑπὸ χρόνον γενόμενον τέτοκας, ἀρρήτως Πανάμωμε, τὸν τοὺς Ὅσιους λαμπρύναντα, πίστει ἀριστεύσαντας, καὶ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν ταπεινώσαντας.

ᾠδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς Μεσίτης Θεοῦ

Ἡρπάγης ταῖς σαῖς, ἀρεταῖς θεόληπτε ὀχούμενος, καὶ χαίρων κατέπαυσας, πρὸς τὰ ἐπουράνια σκηνώματα, τῶν καμάτων τὰ γέρα, ἀξίως κομιζόμενος.

Νοῦ καθαρῷ, σὺ ἐνοπτριζόμενος, τὸ κάλλος Χριστοῦ, ἴστασο ἀκλόνητος, νύκτωρ μεθ' ἡμέραν τε Ἀοίδιμε, καὶ ἐνθέους δηλώσεις, ἐκεῖθεν εἰσδεχόμενος.

Δακρύων πηγαῖς, θεοφόρε Πάτερ ἀρδευόμενος, ὡς δένδρον ὑψίκορμον, ἦνεγκας καρποὺς τὰ

κατορθώματα, ἐπευφραίνοντα πάντων, ἐνθέως τὰ νοήματα.

Θεοτοκίου

Ἐκ σοῦ ἡ ζωή, ὑπὲρ νοῦν Παρθένε ἀνατείλασα, ἐχθρὸν ἐθανάτωσεν, ἅπαντας ἡμᾶς τὸν θανατώσαντα, καὶ ἐζώωσε κόσμον, ἀπαύστως ἀνυμνοῦντά σε.

*Ῥδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς Ἐν ἀβύσσῳ παισιμάτων
κυκλούμενος*

Τὴν ὁδὸν τὴν στενὴν Πάτερ ὤδευσας, πᾶσί τε τοῖς λόγοις σου ταύτην ὑπέδειξας, ἣν οἱ καλῶς βαδίζοντες, Παραδείσου πρὸς πλάτος εἰσάγονται.

Ἡ ζωὴ σου ὁσία γεγένηται, καὶ ἡ τελευτὴ μακαρία καὶ ἔντιμος, Κασσιανὲ Πατὴρ ἡμῶν, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Νυσταγμὸν ἀμελείας ἀπέρριψας, καὶ ἐπαγρυπνῶν θεωρίαις καὶ πράξεσιν, ἀγγελικῶς ἐβίωσας, ἐπὶ γῆς θεοφόρε πανόλβιε.

Θεοτοκίου

Ὡς καλὴν ὡς ὠραίαν ποθήσας σε, ὁ καλλοποιὸς Ἰησοῦς Παναμώμητε, ἐκ σοῦ σαρκὶ γεγέννηται, καὶ θεοὶ με δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Κουτάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν τῷ οἴκῳ Κύριος, τῆς ἐγκρατείας, ἀληθῶς σε ἔθετο, ὥσπερ ἀστέρα ἀπλανῆ, φωταγωγοῦντα τὰ πέρατα, Πατὴρ ἡμῶν Κασσιανὲ Ὅσιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἐπὲρ ἡλίον ὁ βίος σου ἤστραψεν Ὅσιε, ἀγνεία γάρ, καὶ πραότητι, πᾶσαν τὴν ζωὴν σου κατακοσμήσαι ἐσπούδασας, καὶ ἑαυτὸν ἐκδούς πρὸς πᾶσαν σκληραγωγίαν τε καὶ ἄσκησιν, δι' ἧς ἠξιώθης τῷ Θεῷ εὐαρεστῆσαι ἐπὶ γῆς, παρ' οὗ καὶ τῶν σημείων τὴν χάριν ἀπειληφῶς πάντας φωτίζεις πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Διὸ παριστάμενος τῷ Χριστῷ, πρέσβευε διηνεκῶς τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου, Πατὴρ ἡμῶν Κασσιανὲ Ὅσιε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Ὁμολογητοῦ Κασσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου.

*Ἐνθεν μεταστὰς Κασσιανὸς πρὸς νόας,
Θείας νοητῶς κασσίας ἀποπνέει.*

Εἰκάδα ἀμφ' ἐνάτην θάνε Κασσιανὸς μεγαθύμων.

Ῥδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος Διόλου ταῖς νεύσεσι ταῖς φανοτάταις, θεόφρον θεούμενος, φωστήρ ἐδείχθης ἄδυτος, ἐντεῦθεν ἀπήστραψας, λόγον σωτήριον, πάντων τὰ νοήματα ἡμῶν, φωταγωγοῦντα τῶν εὐφημούντων σε.

Ἡ γλῶσσά σου πνεύματι ἐκτεθηγμένη, σαφῶς διεχάραξε, τὸν νόμον τὸν σωτήριον, καὶ τύπους ἐξέθετο, οἷς περ ῥυθμίζονται, πᾶσαι Παμμακάριστε αἰί, τῶν Μοναζόντων ἀγέλαι χαίρουσαι.

Νοήματα Ὅσιε σωτηριώδη, καὶ ῥήματα ἄγνοιαν, καρδίας ἀπελαύνοντα, πλουσίως ἀνέβλυσας, Πάτερ

θεόσοφε· ὄθεν σε γεραίρομεν πιστῶς, τὴν παναγίαν
τελοῦντες μνήμην σου.

Θεοτοκίου

Παστὰς ἐχρημάτισας τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ θρόνος
πυρίμορφος, ἐν ᾧ ἐπανεπαύσατο, ὁ Λόγος
σαρκούμενος, δι' ἅκραν ἀγαθότητα, τοῦτον οὖν ἰκέτευε
ἀγνή, κατοικτειρῆσαι καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Ἦδὴ ἠ' Ὁ Εἰρμὸς Κάμινος ποτέ

Λάμπων ὡς ἀστήρ, τῷ λόγῳ καὶ τῷ βίῳ, Κασσιανὲ
φωτίζεις ἅπαντα, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, τῆς ἀγνοίας
ὑπεξαίρων ἀκλύν, καὶ μέλπειν προτρεπόμενος,
ἅπαντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἔδυσας θανάων, ὡς ἥλιος Παμμάκαρ, ὥσπερ ἀκτῖνας
δὲ κατέλιπες, ἀδύτους τοὺς λόγους σου, φωτιζούσας
τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν πίστει τὴν ἀγίαν σου μνήμην
ἐπιτελούντων, καὶ δοξαζόντων τὸν Κύριον.

Κάλλους νοητοῦ, ἀρρήτως ἀπολαύεις ἀπολυθεὶς
τοῦδε τοῦ σώματος, καὶ βλέπειν ἠξίωσαι, ἅπερ
Ἀοίδιμε, Ἀγγέλων τὰ στρατεύματα μέλποντα·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίου

Ἦφθης οὐρανῶν, Παρθένε πλατυτέρα, τὸν μηδαμοῦ
Θεὸν χωρούμενον, ἀφράστως κυήσασα, καὶ τεκοῦσα
ὑπὲρ ἔννοιαν, διπλοῦν ὄντα ταῖς φύσεσι, μίαν δὲ
κεκτημένον, θεοπρεπῶς τὴν ὑπόστασιν.

Ἦδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς Ἀνάρχου Γεννήτορος

Ἴσχυς σοι δεδώρηται, παρὰ Θεοῦ καὶ δύναμις, τὰς ἀρχὰς διολέσαι τοῦ κοσμοκράτορος· ὄθεν ἀριστεύσας μεγάλως, ὡς ἀληθῶς, Πάτερ θεοφόρε, χοροῖς συνηρίθμησαι, τῶν Ὁσίων ἀγαλλόμενος.

Ὡς ῥόδον ἠδύπνοον, ἡμᾶς εὐωδιάζουσιν, οἱ θεόπνευστοι λόγοι, τῆς θείας γλώττης σου· σὺ γὰρ εὐωδία ἐγένου, τοῦ δι' ἡμᾶς, Θεοῦ σαρκωθέντος, δι' ἄμετρον ἔλεος, θεοφόρε πανσεβάσμιε.

Σκιρτήσωμεν ἄνθρωποι, πνευματικῶς χορεύοντες, Κασσιανοῦ νῦν τῇ μνήμῃ ἐπαγαλλόμενοι, ψάλλωμεν Θεῷ ἐν αἰνέσει, τῷ θαυμαστῷ, ὄντι ἐν ἁγίοις, καὶ καθαγιάζοντι, τοὺς ἐν πίστει αὐτὸν σέβοντας.

Θεοτοκίου

Φθαρεῖσαν ἐκαίνισας, τὴν φύσιν τοῦ Προπάτορος, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, καὶ παρθενεύουσα, φύσεως ἀπάσης τὸν Πλάστην, ὃν ἐν Σταυρῷ, κρεμάμενον πάλαι, ὠλόλυξες βλέπουσα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἄγγελικὸν τὸν βίον, ποθῶν ἐμάκρυνας σαυτὸν, ἐν ταῖς ἐρήμοις καὶ πάθη, καθυποτάξας τῆς σαρκός, ἰσάγγελος ἀνεδείχθης, Πατὴρ ἡμῶν θεοφόρε.

Θεοτοκίου

Τῇ κραταιᾷ Σου σκέπη, ἀπὸ ἐχθρῶν ἐπιβουλής, ἡμᾶς ἀγνή τοὺς Σοὺς δούλους, φύλαττε, πάντας ἀβλαβεῖς, Σὲ γὰρ κεκτήμεθα μόνην, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις.

Αἶνοι. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων ἀψίδων ὑπεριπτάμενοι, δι' ἀρετῆς ἐνθέου, παμμακάριστε Πάτερ, ὑπέδης ἐν τῷ γνόφῳ δι' ἧς ἀληθῶς, οὐκ ἐν αἰνίγμασιν Ὅσιε, ἀλλ' ἐν τῇ χάριτι ὤφθης τῇ τοῦ Θεοῦ, τὰς ἐλλάμπεις εἰσδεχόμενος. *(Δίς)*

Ταῖς ἀρεταῖς ἐκλαμπρύνας ψυχὴν καὶ ἔννοιαν, πρὸς οὐρανὸν μετήχθης, εἰς Χριστοῦ Βασιλείαν, Κασσιανὲ τρισμάκαρ προσφέρων αὐτῷ, τὰ τῶν πόνων σου δράγματα, ἐν ἀσκηταῖς σὺ φωστὴρ γὰρ ἀναδειχθεῖς, τῆς ἀγήρω ἀπολαύεις τρυφῆς.

Τὸν ὁμοούσιον ὄντως Τριάς ἢ ἄναρχος, Πνεύματος κατοικίαν, ἐν σοὶ ἀναθεμένη, λαμπρότατον φωστῆρα ἀνέδειξε σὲ θεοφόρε Κασσιανέ, τῶν χαμαιζήλων γὰρ πάντων ὑπεραρθεῖς, οὐρανὸν οἴκησιν εὔρηκας.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ὅσιε Πάτερ, ἐκ βρέφους τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, ἔπεισας τοὺς ἀνθρώπους, καταφρονεῖν τῶν ἡδέων. Νῦν δὲ τῷ θείῳ φωτί, καθαρώτερον ἐλλάμπόμενος, φώτισον καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας, Πάτερ ἡμῶν Κασσιανέ Ὅσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

ὦ θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω Μητέρα, ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τὸ κυηθέν, ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν

παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύση
δυσωποῦσα ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ
σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

